

KRÓNIKA

ÚJABB VUK-MEGEMLÉKEZÉSEK
— A Vuk Karadžić születésének 200. évfordulója tiszteletére tartott ünnepségsorozat mintegy zárórendezvényeként díszülést tartott a Vajdasági Közművelődési Közösség Vuk-emlékbizottsága, valamint a Topolya melletti Krivaján felavatták Vuk Stefanović Karadžić szobrát. Az újvidéki rendez-

vényen Živan Milisavac a Vuk-emlékbizottság elnöke és Boško Petrović író emlékezett meg a nagy nyelvújító lingvisztikai, etnográfiai és történetírói munkásságáról. A krivajai emlékünnepezen Živan Milisavac és Rajcsán István, a Szocialista Szövetség Tartományi Választmányának elnöke leleplezte a Dudás Sándor topolyai szobrász készíttette Vuk-szobrot. Az alábbiakban Rajcsán István beszédét közöljük:

Elvtársnők és elvtársak!

Kétszáz évvel ezelőtt született Vuk Stefanović Karadžić nyelvész és etnográfus, történetíró és műfordító, a szerb nyelv törvényhozó reformátora. Országszerte és Európa nagyvárosaiban, de a tengeren túl is jegyzik ezt az évfordulót. Tudományos tanácskozásokon, történészek és nyelvészek, írók és tanárok megbeszélésein értékelik és tanulmányozzák Vuk Karadžić életművét. Annyit beszélnek róla, mint soha korábban egy nyelvújítóról és tudósról. Nem véletlenül és nem ok nélkül. Mert általánosan elfogadott a megállapítás, hogy Vuk élete és munkássága során többet tett, mint — akár kedvezőbb történelmi korszakokban — egész nemzedékek. Érvényt szerzett az irodalomban az akkora már szinte holt egyházi nyelv helyett a nép nyelvének. Mégpedig úgy, hogy művekké bizonyította: a nép nyelve kivételesen alkalmas a legmagasabb irodalmi értékek megalkotására és a legösszetettebb gondolatok kifejezésére. Összegyűjtötte a nép ajkán élő lírai dalokat és hősi énekeket, de a népmeséket a népi szólásokat és mondásokat, a szokásokat is. Ezzel együtt kidolgozta a népnyelv grammatikáját és helyesírását. Gazdag gyűjtőmunkája eredményeképpen megírta a szerb nyelv szótárát. Közben történeti munkákat írt: az első és a második szerb felkelésről szóló könyvei ma is forrásértékűek. Munkája során persze beláthatatlan ellenállásokat kellett leküzdenie. A hatalom gyakorlóit, az egyház, a régi nyelv őrzői, a gyanakvók és a kiváltságokat védők egész sorával kellett megvívnia, hogy a népi forrásoknak, a nép teremtette értékeknek érvényt szerezhesen, és ezzel együtt az irodalom és a tudomány művelését a nép számára is elérhetővé tegye. Nem volt könnyű ez a harc, de Vuk Karadžić elveit nemcsak Vuk személyes kitartása és szívóssága, ha-

nem az egyre gyarapodó hívek támogatása, a nép mind fokozottabb érdeklődése és tudásszomja győzelemre vitte.

Vuk nemcsak nyelvújító volt, munkásságát aligha lehet akár a lingvisztika, akár az etnográfia vagy a történetírás kereteibe zárni. Munkásságának jelentős társadalmi vonatkozásai vannak. Annak az elvnek teremtett kibontakozási lehetőséget, miszerint a népi nyelv érvényesítése az irodalomban és a tudományban felszabadító hatású. Vuk látta, hogy a nép miként vívja ki szabadságát az évszázadokig tartó török uralommal szemben az első és a második felkelés során, és felismerte, hogy a felszabadító mozgalmakkal párhuzamosan a nép kivívja szabadságát a szellemiek terén is. A szellemiekért vívott népi szabadságharcnak a szerves része Vuk Karadžić munkássága. Eredményei elévülhetetlenek, hatása és példamutatása máig időszzerű.

Vuk munkásságának egyik alapvető tapasztalata, hogy a népi nyelv nemcsak a megértés, a beszélgetés nélkülözhetetlen eszköze, hanem közösségi és társadalmi tényező, semmihez sem mérhető érték, amely megőrizte a múltat, egy nép egész kultúrájának és életének történetét, és amely mindig együtt alakul a nép sorsával. Ezért olyan nagy az érdeklődés ma is Vuk Karadžić élete és munkái iránt. Munkássága élő és példamutató hagyomány.

Elvtársnők és elvtársak!

Ez az évfordulói ünnepség is jó alkalom arra, hogy az egyenjogúan és együttműködésben élő vajdasági nemzetek és nemzetiségek még jobban megismerjék a szerb nemzet kulturális örökségét és Vuk életművét. Egymás kultúrájának megismerése mindannyiunk érdekében elősegíti az egymás közötti jobb megértést és megbecsülést.

Az újvidéki Magyar Nyelv, Irodalom és Hungarológiai Kutatások Intézetében november 13-án és 14-én Vuk-értekezletet tartottak. Bosnyák István *A folklorista Vuk a magyar folklorisztika távlatában*, Papp György *Vuk szőlősgyűjteményének általános és magyar vonatkozásai*, Csányi Erzsébet *A szerb és a magyar erotikus népdalok*, Csorba Béla *Pasja nedelja — kutya-*

járás, Lánosz Irén *Vuk helyesírási elvei és a korabeli magyar elméletek*, Bori Imre *Vuk „emberi színjátéka”*, Jung Károly *Vuk meselejegyző módszere*, Pató Imre *Vuk lexikográfiai jelentősége*, Csáky S. Piroska *Vuk és az Egyetemi Nyomda*, Turi Márta *Csuka Zoltán és Nagy László a szerb népköltészet fordítója*, Juhász Erzsébet *Nagy László a szerb népköltészet fordítója*, Harkai Vass Éva pedig *Egy szerb népmese struktúrája* címmel tartott előadást. A tanácskozási anyagát hamarosan külön kiadványban is közzéteszik.

SENTELEKY-NAPOK — November 7-én és 8-án tartották meg Szivácson a Szenteleky-napokat. A rendezvény Oláh Sándor kiállításának megnyitójával kezdődött, a képzőművész munkásságát Baranyi Anna és Bela Duranci méltatta. A Szenteleky-napok tanácsának díszülésén átadták Tomán Lászlónak a Szenteleky-, Jung Károlynak a Bazsalikom-díjat. A résztvevők megkoszorúzták Szenteleky Kornél sírját, majd a kulai, szabadkai, gombosi, a becsei és a kishegyesi általános iskolások, valamint az Újvidéki Rádió gyermekszínészei bemutatták a Vuk gyűjtése alapján készült *Sárkányölő királyfi* című mesekötetet. Bosnyák István *Sinkó Ervin Októbere* címmel tartott előadást. Sor került a sziváci Szenteleky Kornél Művelődési Egyesület alkalmi műsorára, a *Jó Pajtás* élőújságára, valamint a kikindai Egység Művelődési Egyesület előadásaira.

Az alábbiakban a Szenteleky- és a Bazsalikom-díj bírálóbizottságának jelentését közöljük:

Csordás Mihály, Sinkovits Péter és Bori Imre (elnök), a Szenteleky-díjat odaítélő bizottság tagjai 1987. október elsején egyhangú döntéssel a Szenteleky-díjat Tomán Lászlónak ítélte oda.

Tomán László a jugoszláviai magyar irodalom megújulási folyamatában, pontosabban 1950-ban, a nevezetes ifjúsági—áprilisi *Híd* körüli időkben esztétikai gondolkodásával a falfőrdő kos szerepét játszotta a merev, a dogmatikus irodalompolitikai-esztétikai szemlé-

lettel kezdődött vitákban, és őt érték a leghevesebb támadások is akkor. A modern értékek iránti szenszibilitása közismert volt, s ismert ma is, aminek példáit sorolni lehetne. Ennek tényei ott vannak kritikáiban, amelyek első-sorban a *Híd* hasábjain jelentek meg — már a Majtényi Mihály, majd a Herceg János szerkesztette *Hidnak* becsült és keresett kritikusa volt, aki főképpen a délszláv irodalmakról közölt fontos irodalmi-esztétikai információkat. 1961-től a Fom Könyvkiadó szerkesztője, s eddig több mint háromszáz Forum-kiadvány jegyzi a nevét. E kiadványok között vannak irodalmunk ma már klasszikusnak számító értékei, ezek java éppen Tomán László kezdeményezésére, az ő sokirányú szerkesztői munkájának eredményeként születtek, jelentek meg. Többek között az ő nevéhez fűződik a háború utáni egyetlen Szenteleky-kiadás (az 1963-as) is. Ki kell külön is emelni, hogy ő volt a *Symposion-könyvek* első köteteinek szerkesztője, frissen pedig a *Jugoszláviai magyar regénykönyvtár* elgondolója és realizálója. Közben próbát tett mind az eredeti költészetben, mind a műfordításban — intellektusa sokoldalúságának bizonyosságaként. Végezetül pedig szervezői tevékenységére lehet rámutatni. A Szenteleky-napok kezdeténél az ő irodalmi-titkári tevékenysége nélkül e rendezvény, amely most húszéves, mai szervezeti formáját, tevékenységi rendjét nem kapta volna meg: kezdeményezője és realizátora, egyszerűen „kitalálója” volt munkaformáknak, azoknak is, amelyek ma hagyományosan a Szenteleky-napok lényegét teszik. Ő a Szirmai-napok lelke is, ami ismét csak arról vall, hogy irodalmi életünknek ma is motorja Tomán László. A Szenteleky-díj mindezekért joggal megilleti!

A Bazsalikom-díjat odaítélő bizottság tagjai, Csordás Mihály, Sinkovits Péter és Bori Imre (elnök) 1987. október 1-jén egyhangú döntéssel dr. Jung Károlynak ítéltek oda a díjat, mind gazdagabb műfordítói tevékenységének megjelölésére, méltányolva munkásságát.

Jung Károly műfordítói-fordítói tevékenysége sokoldalú, sokirányú: fordított ifjúsági regényeket, verses „regét”, nehéz veretű szépprózát, mint amilyen Aleksandar Tišmáké, és tudós tanulmánykötetet, amelynek Rehák László a szerzője. Itt a fordítónak nem csupán nyelvi feladatokat kellett megoldania, hanem gondolatilag is a megállapításokhoz kellett alkalmazkodnia. S mert dr. Jung Károly nem csupán folklorisztikánk jelese, hanem a jugoszláviai magyar költészetnek is — versei olvashatók a *Gyökeér és szárny* című válogatásunkban is, érthetően a délszláv költészetnek is tolmácsa — egészen frissen többek társaságában Slavko Mihalić költészetét szolgáltatta meg magyar nyelven abban a kötetben, amely pár héttel ezelőtt jelent meg *Atlantisz* címmel. Ebből idézzünk fel egy versszakot Jung Károly fordításában:

Fölforgattuk a sírokat s most
 [otthonokat
 kellene építenünk
 Egy kissé még ne siessetek, a játék
 hadd végződjék önszántából
 Egy kissé még hadd legyünk madarak
 [is
 kígyók is virág is (egy távoli
 [mezőn)
 Egy kissé még beavatatlan álom
 (Egy kissé még hadd legyünk)

Műfordítói kedvének magasan lobogását pedig éppen 1987-ben figyelhetjük meg. Emlékeztetni szeretnénk a fordító esztétikai játékos kedvére, hogy az *Ovčar i devojka* című szerb regedal három fordításváltozatát kínálta fel a *Hidnak*, s hogy a *Létünk* ez évi, 3—4. számában *Enek Sziget viadaláról 1566-ban* című műfordítását olvashattuk, s ebben, ha jól látuk, szerencsés módon ötvöződött a filológusi érdeklődés az esztétikai igénnyel, a munkában találkozott a filológus a műfordítóval.

BORI Imre

SZERBIAI ÍRÓK TALÁLKOZÓJA
 — November 2-ától 5-éig tartották meg Újvidéken a Szerbiai Írók Találkozója című rendezvényt, amelynek házigazdája az idén a Vajdasági Író-

egyesület volt. A találkozó megszervezésének ötlete tavaly született meg Prištínában. Célja, hogy elmélyítse és gazdagabbá tegye az irodalmi együttműködés különféle formáit.

A Szerbiai Írók Találkozóján első ízben ítélték oda az egymás irodalmának fordításáért járó díjat. Ezt az elismerést Borbély János érdemelte ki Mirko Kovač *Európai költésrohadás* című kötetének fordításáért, amely nemrégiben jelent meg a Forum Könyvkiadóban.

A szerbiai, a vajdasági és a kosovói íróegyesületek képviselői a rendezvény keretében közös irodalmi cseteken léptek fel és számos író—olvasó találkót tartottak.

KÉPZŐMŰVESZETI RENDEZVÉNYEK — 1987 szeptembere óta ismét megjelenik az *Umetnost* című képzőművészeti és kritikai folyóirat (amely 1965 januárjától kezdve későbbi megszűnéséig több mint egy évtizeden át jelent meg Belgrádban, olyan főszerkesztők irányításával, mint Stojan Čelić, dr. Lazar Trifunović, Živojin Turinski...). Az „új sorozat” keletös számának előszavában olvashatjuk, hogy a szerkesztőség szándéka „följegyezni s egy tematikus számban közölni mindazt, ami időközben történt”. Természetesen ez lehetetlennek bizonyult, ezért több tematikus számot jelentenek be a felújított folyóirat folyamatosan megjelenő, rendszer számain kívül. A most közölt érdekes, időszerű cikkek és a következő szám bejelentett tartalomjegyzéke arról tanúskodik, hogy az *Umetnost* méltó, ugyanakkor sajtósági folytatója lesz a korábbi, azonos nevű folyóiratnak. A belgrádi Turistička štampa e kiadványa a Forum nyomdájában készült.

Az októberben megrendezett kiállítással Zenta városa megemlékezett az 1952-ben létrehozott művésztelep harmincötödik évfordulójáról. E kiállítás arra is emlékeztetett bennünket, hogy itt kezdődött, majd a topolyai, a becei és a zrenjanini művésztelepen folytatódott a vajdasági képzőművészeti élet újjászületése. Az elmúlt három és fél évtized alatt új központok jöttek létre, számos új alkotó tűnt fel,

s a képzőművészet korábban még csak nem is sejtett hatása valósult meg. A másik képzőművészeti központ, Szabadka (amely elmulasztotta, hogy a művésztelepek 1950-ben Palicson felvillant ötletét megvalósítsa) az idén jóvátehetetlenül késik, hogy megemlékezzenek az 1962-ben létrehozott Képzőművészeti Találkozó huszonötödik évfordulójáról. 1962 szeptemberének végén ennek az intézménynek sikerült összehívnia A Jugoszláv Festők Első Találkozóját, az ország művésztelepeinek munkájában részt vevő alkotók sajtósági tribünjét, és megrendezni közös kiállításukat is. Az első vajdasági művésztelepek jugoszláv irányvételre teret adott az ország minden részéből érkező művészeknek, s mozgatóerőként hatott, hogy a művésztelepi mozgalom az ország több mint száz helységében kibontakozhasson. A mai sokrétű és gazdag képzőművészeti történések gyökerét természetesen nem csupán a művésztelepi mozgalomban kell keresnünk, de mindenképpen meg kell állapítanunk, hogy a művésztelepek voltak a modern képzőművészeti áramlatok elindítói, s legjobban azzal tisztelgünk e jubileumon, ha felsoroljuk, mi minden történt az idei, rendkívül gazdag képzőművészeti őszön. Kezdhetjük éppen Zomborral, ahol azonos nevű intézmény működik.

A zombori XXVII. Képzőművészeti Ősz keretében nyílt meg október 17-én A modern jugoszláv rajz IX. triennáléja. A tárlaton 97 szerző 126 művét mutatták be, de közülük csupán 36 rajzot készítettek a meghívott művészek, a többi kilencvenet 75 más művész 420 beérkezett alkotása közül válogatták ki.

Október 19-én Topolyán ünnepélyesen megnyitották a felújított szélmalom. A korábban helyreállított régi falusi ház és a kovácsműhely mellett ez már a harmadik rájellegető muzeális épület, amely a topolyaiak konkrét műemlékvédő tevékenységét dicséri. A közösség áldozatkészsége mellett mindenképpen fel kell jegyezni Harkai Imre építész-mérnök önzetlen, hozzáértő segítségét. A szélmalom átköltözése eredeti helyéről a mostanira, va-

lamint restaurálása és revitalizálása nem tartozna ugyan a képzőművészeti krónikába, de mégis itt a helye, mihelyt a „kis szintézisre” gondolunk, amely az ötvenes évek közepén a művésztelep kezdeményezésére bekerült a község Statútumába is mint az országban akkor egyedülálló 162. szakasz. Ez a határkönek számító akció lényegesen meghatározta a közösségnek az épületekkel, a környezet és a műemlékek iránti viszonyát.

A szabadkai Franzer magánképtárban október 22-én nyílt meg Edo Murtić ismert festő kiállítása. Első ízben láthattuk kombinált technikával készült nyolc alkotását, amelyek a művész idei chicagói útjáról vallanak. Három és fél évtizeddel ezelőtti első amerikai útja kolonista robbanást váltott ki belőle, és képeinek absztrakciójával feltűnést keltett a jugoszláv művészetben. Az akkor jóval fiatalabb festőt az ifjúság spontaneitásával és a szabadság sajátosságos értelmezésével vállalta a „megkövezést”, amiért szembefordult környezete esztétikai megszokásaival. A művész idei Chicagója viszont már nem elvont! A motívumok felismerhetősége azonban nem gátolja alkotói sajátosságát, hogy az aktivista őszinteség változatlan hevességével fejezze ki magát. A pasztellekről szorongásos sejtés áramlik felénk a nyirkos, sűrű városi ködből, a beton, üveg és acél közül a hideg neonfényben felnyúló virágok fanyar békétlenséget mutatnak. A festő változatlan maradt: az ifjúkori lázadás elvont expresszionizmusát átömlesztette a mindig időszerű pillanattal való tapasztalati szembesülés sajátos megformálásába.

Az újvidéki Művelődési Központ Képtára nyújtott otthont a város művészeinek október 22-e és november 5-e között, a XVI. Újvidéki Szalon megrendezésének idején. Az idén egy-egy szakértőt bíztak meg a tárlat egyes részeinek az összeállításával, minek következtében főleg meghívott művészek állítottak ki, ezúttal tehát az egyesületi tagság nem jelentett egyúttal „védjegyet” is. A képzőművészeti szekcióban olyan szerzők alkotásait

láthattuk, akiket az úgynevezett nyolcvanas évek művészetének időszerű kihívásai ösztönöztek. Az építészet terén nem volt nagy választék, ezért helyet kaptak mindazok, akik „túlhaladták a térformálás mindennapi standardjait” — a válogatónak tehát nem lehettek túl nagy igényei. A formatervezés „elveszik a felelőtlen piacutatásban”, ezért az idei válogatás sem mutathatott sokoldalúságot. Az iparművészeti alkotások szelktora olyan műveket választott ki, amelyek „jellegükénél fogva több ágazatot ölelnek fel”, s igyekezett elkerülni azokat az alkotókat, akik a művészet természetével ellentétben csak „kiállítókra dolgoznak”. Gordana Šarčević művészet-történész ezért olyan műveket választott ki, amelyek már valamilyen funkciót betöltöttek a tavalyi tárlat óta, mint amilyenek például a színházi jelmezek. Habár a válogatók idei módszere és elképzelése nem felelt meg mindenben az elvárásoknak, a bírálóbizottság által díjazott alkotások közül emlékezetes marad Szombathy Bálintnak az Új Symposion műszaki-képzőművészeti kivitelezése, Slobodan Kuzmanović és Miodrag Lozić építésszek lakóházterve, Branislav Petrić szobrai és Vera Zarić „megfestett szarkofágja”.

Október 29-én a pancsovai Olga Petrov Művelődési Központ Modern Képtárában nyílt meg a Milan Konjović harminc képe elnevezésű kiállítás. Ebben az egyik legszebb vajdasági kiállítóteremben a képeket szinte beragyogta az őszi napsütés, s maga Konjović is lelkesülten jelentette ki: „Képeimet itt látom igazi fényben!” A művek az elmúlt öt év terméséből valók, a legtöbb az úgynevezett „bizánci ciklusba” tartozik. „Milan Konjović ismét bizonyította kifogyhatatlan alkotói energiáját. Opusa több mint hét évtizede tart, festészete pedig, meggyőződésünk szerint, örökké fennmarad” — olvashatjuk ennek a páratlan pancsovai kiállításnak a katalógusában.

A Topolya melletti Krivaján október 31-én alkalmi ünnepség keretében avatták fel Vuk Stefanović Karadžić mellszobrát a nevével viselő iskola előtt.

A szobor Dudás Sándor (1948) topolyai művész alkotása, aki 1981-ben végzett a zágrábi képzőművészeti akadémián. A fiatal szobrász merész megoldású, dinamikus, meggyőző és erőteljes művet alkotott. A környezet eszmei megoldása Budai László szabadkai építésztől származik, aki Dudással együtt nyerte meg ez év áprilisában a meghívásos pályázatot.

A szabadkai Veljko Vlahović Munkásegylet előcsarnokában november 5-én nyílt meg Ivan Jandrić (1931) helybeli keramikus retrospektív tárlata. Jandrić, aki a szervezők meghívására részt vett a portugáliai Obidosban az I. nemzetközi kerámiai biennálén, s akit az idén Szabadka Októberi díjával tüntettek ki, nemzetközi hírnevét „a csodálatos növények kertjével” alapozta meg. A mester virtuozitásáról tanúskodó hiperrealista „gyümölcsök” nem a természetben, hanem Jandrić benső, tudat alatti világában teremnek. A törékeny szirmok és a pompás koloritás a természetes környezet iránti ösztönös vágyódásról árulkodnak, s ugyanakkor emlékeztetnek bennünket az 1959-ben megalakult első kishegyesi kerámiai művésztelepre is, amely Dévics Imre nevét viseli. Ebből nőtt ki 1968-ban a szabadkai kerámiai triennále, s ezt követően irányult a figyelem a századforduló szabadkai épületeire is, amelyeken a kerámia volt „az építészet és a képzőművészet szintézisének” alapvető tényezője.

A Szenteleky-napok keretében november 7-én nyílt meg Szivácon Oláh Sándor (1886—1966) mintegy húsz festményének kiállítása, amelyet a Szabadkai Városi Múzeum gyűjteményéből válogattak össze. A két háború közötti vajdasági képzőművészet e kiemelkedő alakjának festői értékei mellett a kiállítás egy közlő jubileumra is felhívja a figyelmünket: jövőre lesz hatvanöt éve, hogy 1923. november 29-én Szabadkán megalakult a Képzőművészek Egyesülete, amelynek Oláh Sándor volt a lelke. A tagoknak s főleg Oláhnak köszönhetően számos kiállítást rendeztek a vajdasági városokban, s létrejött 1931-ben a csupán

egy nyarat megélt Becksereki Művésztelep.

Az újvidéki Művelődési Központban nyílt meg november 10-én a Baráth Ferenc tízeves plakáttervezői munkásságát bemutató kiállítás. „Érdekes, hogy ezeknek a grafikai egységeknek — írja Miloš Arsić művészettörténész még 1980-ban — a plakát műfajától szokatlan, nosztalgikus, kissé érzelmes felhangjuk van, amely szinte minden plakátján észrevehető, függetlenül a bejelentett esemény jellegétől.”

Tolnai Ottó Baráth Ferencről szóló írását a Kritikai szemlében olvashatják.

A vajdasági képzőművészeti élet gazdag őszi termésének tetszőleges válogatását Sava Halugin (1946) önálló szoborkiállításával fejezzük be, amely november 12-én nyílt meg a szabadkai Képzőművészeti Találkozó épületében. Márvány- és bronzszobrai a törökkanizsai szülőföldből nőttek ki, azonban többé már nem a helyi meggyökerettség jellemző rájuk. Akárcsak a vajdasági művésztelepek, amelyek a vajdasági táj csodálatától nőttek fel a regionális határok nélküli alkotóműhelyekig, Halugin szobrászata is a jövő nemzedék szenzibilizása, alkotói nyugtalansága felé fordul.

Bela DURANCI

K. N. ford.

A SZERB NEMZETI SZÍNHÁZ KÜLFÖLDÖN — Október folyamán a Szerb Nemzeti Színház Operatársulata Irakban vendégszerepelt, Rudolf Bruči *Gilgames* című operáját mutatta be az egy hónapi tartó Babiloni Nemzetközi Zenei Fesztiválon, amelyen ötven ország zenekari, táncscsoportjai és előadóművészei léptek föl. A *Gilgamest*, az arab földön született legenda sajátos feldolgozását kedvezően fogadta az iraki közönség.

A Szerb Nemzeti Színház öt jeles művésze januárban moszkvai vendégszereplésre utazik. Branislav Vukašinović, Branislav Jatić, Branka Oklješa, Slavoljub Kocić és Toplak Imre karmester a Sztanyiszlavszkij Színházban mutatkozik majd be.